

Sí a l'OTAN

«Ara que l'enemic és a les portes, s'enforteixen els mecanismes interns, s'obliden les reivindicacions de classe, les territorials, pràcticament han emmudit els sindicats»

Els que tenim una edat i ens queda una mica de memòria no podem deixar de recordar aquests dies el lema que el PSOE manegava just abans d'arribar al poder i que es va haver d'empassar cru després de la seva transformació en partit governamental aquell octubre de 1982 que culminà la transició espanyola en guanyar les eleccions per majoria absoluta els perdedors de la guerra civil: ¿OTAN, d'entrada no?.

Els lingüistes sabem que aquesta frase es pot llegir en dos sentits ben diversos, i sens dubte els assessors de comunicació d'aquella època eren més llestos que els d'ara. Si no, mirin l'anunci de la Generalitat sobre la tornada a l'escola o la ficada de pota de Pedro Sánchez elogiant la maldestra policia marroquina just després d'anunciar la pluja de milions anticrisi que volien ser el seu rescabament de les eleccions andaluses.

Sí, eren aquells assessors molt més llestos o nosaltres molt més babaus; tant que Felipe González, ja instal·lat a la Moncloa, no va tenir embús en explicar-nos el "vertader" significat de l'expressió que la majoria sociològica que el va votar duia en una xapa al costat de la de ¿Che Guevara? o de la de Joan Báez: "És que no ho havíeu entès! El que volíem dir és que, en principi, creiem que no s'ha d'entrar, però ara que trepitgem moqueta, creiem que això s'ha d'analitzar amb calma". El següent que succeí va ser una campanya des del poder a favor de l'entrada a l'OTAN (una mica com la d'ERC amb els seus anuncis sobre la conveniència d'uns jocs olímpics que pocs mesos abans li semblaven dubtosament aconsellables). La campanya desembocà en un referèndum que, com en general, s'articulà sobre una d'aquestes preguntes a què no es pot respondre més que sí, si les teves conviccions no són gaire profundes: "Vols que la macroestructura que capitaneja els Estats Units salvaguardi militarment la teva seguretat i la dels teus fills d'ara endavant?" És un dir, perquè la frase era més rocambolesca, tot i que igualment inductora del sí. I això és el que Espanya va fer: dir sí.

Ara, en aquesta cimera que Sánchez utilitza com si es tractés un ¿photocall? per on defilar abraçant uns i altres i recordar que ell sí que sap anglès, tornem al punt on Franco ens col·locà de la mà d'Eisenhower: la base de Rota serà dipositària de més armament americà, i sembla que no està la situació com per queixar-se. Ara que l'enemic és a les portes, sigui qui sigui l'enemic, s'enforteixen els mecanismes interns, s'obliden les reivindicacions de classe, les territorials, pràcticament han emmudit els sindicats... no hi ha millor escenari polític, si oblidem que la tardor amenaça desfeta. Han passat quaranta anys, però la resposta (a una pregunta no formulada) continua essent "Sí a l'OTAN".